

Pääsiäisen 6. sunnuntai

Pääsiäisen 6. sunnuntai. Joh.
14:23-29. "Me jäämme asumaan
hänen luokseen."

²³ Jeesus vastasi: »Jos joku rakastaa minua, hän noudattaa minun sanaani. Minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen luokseen ja jäämme asumaan hänen luokseen.²⁴ Se, joka ei minua rakasta, ei noudata minun sanaani – mutta sana, jonka te kuulette, ei ole minun omani, vaan Isän, joka on minut lähettänyt.

²⁵ »Tämän minä olen puhunut teille nyt, kun vielä olen teidän luonanne.

²⁶ Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä

minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut. ²⁷

»Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista, jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon. ²⁸

Kuulittehan, mitä sanoin: minä menen pois, mutta tulen taas teidän luoksenne. Jos rakastaisitte minua, te iloitsisitte siitä, että minä menen Isän luo, sillä Isä on minua suurempi. ²⁹

Olen puhunut tästä jo nyt, jotta te uskoisitte, kun se tapahtuu. [1]

Viimeisen aterian ystävällisessä ja läheisessä ilmapiirissä Jeesus esittää apostoleilleen testamenttiinsa kuuluvia viimeisiä opetuksia. Tänään kirkossa kuulemamme evankeliumi sisältää juuri niitä.

Heti alkuun Jeesus puhuu Jumalan läsnäolosta sielussa. Vanhassa testamentissa Herra ilmoitti itsensä vähitellen valitulle kansalle ja lupasi jäädä kansan luokse. Jumalan läsnäolo konkretisoitui erityisesti *kaikkeinpyhimmässä*, joka oli Jerusalemin temppelin tärkein paikka.

Nyt Jeesus ilmoittaa uuden läsnäolomuodon. Jeesus asuu jokaisessa ihmisessä, joka rakastaa Häntä ja noudattaa Hänen sanaansa. Jos täytämme tämän ehdon, niin meistä tulee temppeli, jossa asuu itse Jumala. Paavali kirjoitti tästä aiheesta ensimmäisille kristityille: ”Mehän olemme elävän Jumalan temppeli, niin kuin Jumala on sanonut:

– *Minä asetun heidän keskelleen ja vaellan heidän mukanaan. Minä olen oleva heidän Jumalansa ja he minun kansani.*” (2. Kor. 6:16).

Tämä Jumalan läsnäolo sielussa on aina kiehtonut pyhimyksiä, jotka halusivat vastata Jumalan äärettömään rakkauteen ihmistä kohtaan. Pyhä Josemaria selitti, että ”Pyhä Kolminaisuus on rakastunut ihmiseen, jonka on myös lunastanut synnistä (...) ja tahtoo hartaasti asua sielussamme” [2]. Olemmeko yleensä tietoisia siitä totuudesta, että Jumala on sielussamme läsnä? Osaammeko vastata kiitollisuudella ja ylistyksellä? Pyhä Augustinus neuvoo: “Todellisuudessa Jumala ei ole kaukana. Sinä aiheutat sen, että Hän siirtyy kauemmaksi. Rakasta Häntä, ja Hän lähestyy; rakasta Häntä, ja Hän tulee asumaan sinun luoksesi. Herra on lähellä. Älä vaivu epätoivoon” [3].

Ajatellessamme Jumalan läsnäoloa sielussa, emme saa unohtaa Pyhän Hengen toimintaa. Sen vuoksi Jeesus mainitsee Hänet tässä yhteydessä ja kutsuu Häntä *puolustajaksi*. Kreikan

kielellä tämä sana (Parakletos) tarkoittaa kirjaimellisesti sitä, joka vaeltaa mukana, keskustelee ja neuvoo. Sen vuoksi termin voi suomentaa joko puolustajaksi tai lohduttajaksi.

Yhtäältä *puolustaja*, sillä Hän puoltaa meitä jumalallisessa oikeudessa ja pyytää meidän syntimme anteeksi Jeesuksen kärsimisen ansioiden tähden. Toisaalta *lohduttaja*, sillä Hän tuo meille lohtua vastoinkäymisissämme. Tätä kohtaa kommentoiden kirkkoisät selittävät, että Jeesuksen fyysinen poissaolo mahdollistaa Pyhän Hengen tehokasta toimintaa sydämessämme. Siellä *lohduttaja* muistuttaa meitä Jeesuksen sanasta ja johdattelee meitä rakastamaan ja noudattamaan sitä. Totuuden Henki innoittaa jumalallisen viisauden ymmärrykseemme” [4].

Kun vilpittömästi yritämme seurata Pyhän Hengen innoituksia, meidän sielumme täyttyy rauhasta ja ilosta. Nämä ovat Jumalan läsnäolon varmoja merkkejä, jopa ahdingossa ja kärsimyksessä. Sen vuoksi Jeesus puhuu rauhasta, joka on kärsimisensä hedelmää, ja jota Hän tarjoaa ylösnousemuksensa jälkeen. Hän ei tarjoa maailman antamaa rauhaa, eli mukavaa elämää, vaan Jumalan rauhaa, ristin ja kilvoittelun hedelmää.

Sen takia pyhä Josemaria sanoo:
”Kuinka monet ongelmat häviävätkään asettuessamme sisäisesti aivan lähelle Jumalaamme, joka ei meitä milloinkaan hylkää! Jeesuksen rakkaus omiinsa, sairaisiin, rampoihin, on aina uusi ja ilmenee eri tavoin. Hän kysyy meiltä: ”Kuinka on laitasi?” Me vastaamme: ”Minun...” Ja heti meille koittaa valo tai ainakin suostumme Hänen tahtoonsa ja saamme rauhaan”. [5]

Kunpa osaisimme aina turvautua
Jumalan läsnäoloon sielussamme
ikään kuin lähteeseen, josta
kumpuaa elävää vettä! Se sammuttaa
kaikki janomme, ja voimme
toistuvasti saada siitä iloa ja rauhaa,
joita meidän tulee viedä maailmalle.

[1] Joh. 14:23–29. Raamattu 1992
(KR92).

[2] Pyhä Josemaría, *Kun kohtaat
Kristuksen*, nro 84.

[3] Augustinus, *Saarna* 21.

[4] Didymos Sokea, *De Spiritu Sancto*.

[5] Pyhä Josemaría, *Jumalan ystäviä*,
n. 249.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/gospel/paasiaisen-6-sunnuntai/](https://opusdei.org/fi-fi/gospel/paasiaisen-6-sunnuntai/)
(11.4.2025)